



νία κ' από την 'Αφρική, χωρίς να σταθούμε πουθενά, χωρίς να βγούμε έξω καθόλου.

Είς το Δακάρ.

Είς το Δακάρ εν τούτοις ο Ραούλ είχε κάποιαν ικανοποίησιν. 'Εν πρώτοις τὸν κατεγότηρεσαν ἡ θέα τῶν μαύρων καὶ διεσκεδάσε πολὺ κυττάζων τὰς πιρὸ γας, ἤτοι τὰ μικρὰ καὶ στενόμακρα ἐκεῖνα ἀκάρια τῶν ἰθαγενῶν, τοῦ ἐπερικύκλωσαν τὸ ἀτμόπλοιο, μόλις εἰσῆλθεν εἰς τὸν λιμένα.

Τί χαρὰ του νὰ βλέπῃ τοὺς ἀραπάδες ἐκεῖνους, ὀλογίμους, νὰ κάμνουν διαρκῶς μακροβούτια, διὰ νὰ πιάνουν τὰ νομίσματα ποῦ τοὺς ἔρριπτον ἀπὸ τὸ πλοῖον!

Ὁ ἐνθουσιασμός του ἐκορυφώθη, ὅταν εἶδεν ἓνα ἀπὸ τοὺς τολμηροὺς αὐτοὺς κολυμβητὰς νὰ βυθίζεται ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος καὶ νὰ ἐμφανίζεται ἀπὸ τὸ ἄλλο, διερχόμενος κάτωθεν τῆς τρύπιδος τοῦ μεγάλου σκάφους, δηλαδὴ εἰς βάθος εἰκοσιπέντε ποδῶν. Μακροβούτι μιά φορά!

'Επιτέλους ἔλαβε καὶ τὴν ἄδειαν νὰ ἐξέλθῃ.

Μόλις ἐπάτησεν ἐπὶ τοῦ ἀφρικανικοῦ ἐδάφους, ἠσθάνθη μίαν μεγάλην εὐχαρίστησιν. Ὅχι ἔβλεπεν, ὡμοίαιζε τόσο ὀλίγον μὲ ὅτι εἶχεν ἰδῆ ἓως τώρα! Βεβαίως, τὸ Δακάρ εἶνε πόλις ἡ ὁποία ἡμέρα τῆ ἡμέρα ἐξευρωπαϊάζεται ἢ φύσει ὅμως, τὸ κλίμα, μένου πάντοτε ἀφρικανικὰ. Ὁ ἥλιος τοῦ ἰσημερινοῦ, ὁ φλογερός, φωτίζει τὰ πράγματα μ' ἓνα χρυσὸν φῶς ὅπως ἰδιαιτέρως. Τὰ δένδρα, σαθὰ καὶ λατανιέρως, μὲ τοὺς πελωρίους καὶ ἀλλοκότους κορμούς, δὲν ὁμοιάζουν καθόλου μὲ τὰ εὐρωπαϊκὰ. Ὁ πληθυσμός, ἀποτελούμενος ἀπὸ μαύρους ἰθαγενεῖς καὶ ἀπὸ ξένους στρατιωτικοὺς καὶ ὑπαλλήλους, παρουσιάζει ὅσιν καθαρῶς ἀποικιακὴν, καὶ ἡτο ἀκριβῶς τὸ «νέον», τὸ ὁποῖον τόσο ἐπέζητε ὁ μικρὸς Γάλλος.

Ἐφθασεν ὡς τὸ κέντρον τῆς πόλεως, εἰς τὴν ἀγορὰν, ὅπου οἱ μαῦροι πωλοῦν ἀκόμη τὰ πελώρια ψάρια τῶν καθισμένων κατὰ γῆς, ὅπως τὸ κάμνουν ἀπὸ αἰῶνων. Τὰ παιδιὰ ὀλόγιμα, αἱ γυναῖκες σκεπασμένοι ἀπλῶς μὲ μίαν ποδιάν, περικυκλώνουν τοὺς ξένους καὶ τοὺς κυττάζου μὲ δυσπιστίαν καὶ περιέργειαν. Τὰ ἀραπάκια, τολμηρότερα, ζητοῦν ἐπιμῶνως μιά πεντάραν ἀπὸ τὸν «κύριον». Καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, ὠραῖοι μαῦροι, σοβαροὶ καὶ ἀξιοπρεπεῖς ὑπὸ τοὺς λευκοὺς ἀπτεῖλους χιτῶνάς των, παρουσιάζονται πρὸ τῶν ξένων, προσφερόμενοι νὰ τοὺς χρησιμοποιοῦν ὡς ὄδηγοὶ ἀνά τὴν πόλιν.

Ὁ Ραούλ διεσκεδάσε πολὺ μὲ τὴν ἐξῆς μικρὴν σκηνήν: Μεταξὺ τῶν μαύρων αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπρότειναν εἰς

τὸν Τορπὲν νὰ τῷ δείξουν τάξιθεάτα τῆς πόλεως των, δύο ἐπέμειναν πολὺ. Ὁ ἓνας ἦτο ὁ κλασσικὸς τύπος τοῦ μαύρου, τὸν ὁποῖον γνωρίζετε ἀπὸ τὰ εἰκονογραφημένα βιβλία: πλατεῖα λευκὰ φορέματα, σκούφια κόκκινη σὰν φέσι, παντοῦφλες, πελώριον μαστοῦνι καὶ λαμπρὸς γυμνός, στολισμένος μὲ χάνδρες. Ὁ ἄλλος ὅμως ἦτο ἐνδεδυμένος εὐρωπαϊκῶς, καὶ μάλιστα μὲ τὴν υπερβολικὴν καὶ κομικὴν ἐκείνην ἐπιτήδευσιν, τὴν προσοδιάζουσιν εἰς τὰ τέκνα τῆς ἐρήμου, ποῦ θέλουν καὶ καλὰ νὰ φανοῦν πολιτισμένα. Ἐφαρῶσε πανύψηλον κολοσσαῖον φοκὼλ, ἀπὸ τὸ ὁποῖον, ὑπὸ θερμοκρασίαν σαράντα βαθμῶν, φαντάζεται κανεῖς πόσον θὰ ὑπέφερε. Τὰ ὀλόγουρα μαλλιά του ἐσκέπαζε μιά μικρὴ ψάθα, μὲ κόκκινην κορδέλλαν, τὸ δὲ κανονικὸν σῶμά του μὲ τοὺς θαυμασίους μυῶνας, ἐστενοχώρει μιά γελοία



Ὁ μικρὸς εἶνε ζωγράφος; Ἄσχημο αὐτό!

ἐνδυμασία τοῦ Λούδρου στακτιά, μὲ λευκὸν γιλέκον, ὅπου ἐκρέμαντο διάφορα μ. π ρ ε λ ό κ, καὶ μὲ ὑποδήματα βερνικωμένα σὰν λουστρίνια. Εἰς τὰ δάκτυλά του ἐσπινθηροβολοῦσαν δακτυλίδια μὲ ψεύτικα διαμάντια κ' ἐκάμπνιζεν ἀφελῶς ἓνα σιγαρέττον μὲ πίπαν ἀπὸ ἡλεκτρον.

Ὁ «πολιτισμένος» αὐτὸς μαῦρος ἐκύτταζε μὲ τὴν βαυτεράν περιφρόνησιν τὸν ἄλλον, ὁ ὁποῖος ἐπέμενε νὰ φορῇ τὸ πάτριον ἐνδυμα, καὶ δείχνων μὲ τὸν δάκτυλον τὸν ἀντίζηλόν του, ἔλεγε:

— Μὴν πάρης αὐτό!... Αὐτὸ Ἀραπάης, ἐγὼ Εὐρώπας!... αὐτὸ ἄγριο, ἐγὼ Γάλλο!...

Ὁ Ραούλ δὲν ἐπηρεάσθη διόλου ἀπὸ αὐτὰς τὰς κρίσεις. Ἀπεναντίας ὁ θαυμασμός του ἐφέρετο πρὸς τὸν ἄλλον, τὸν «ἀγρίον» ἀράπην, ὁ ὁποῖος ὅμως ὡμοίαιζε τόσο μὲ τὰς εἰκόνας τῶν βι-

βλίων του. Δὲν ἔπαυσε νὰ τὸν κυττάζῃ καὶ νὰ ἐγγίξῃ τὰ χεῖρα του, τὰ φορέματά του, τὰ κοράλλινά του περιδέματα καὶ τὰ φυλακτά του. Διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν μικρὸν τὸν φίλον, ὁ Τορπὲν ἐδιάλεξε τὸν ἰθαγενὴ ὡς ὄδηγον. Κ' ἐνῶ αὐτὸς, εὐχαριστημένος, ἐχαμυγελοῦσεν ἀγαθῶτατα, ὁ ἄλλος, ὁ μασκαρευμένος εἰς Εὐρωπαῖον, ἀπεσύρετο χωρὶς λέξιν, ἀλλὰ μὲ προφανῆ περιφρόνησιν διὰ τοὺς ἠλιθίους ἐκεῖνους ξένους, οἱ ὁποῖοι ἐπροτίμοῦσαν τὸν ἄγριον, ἀπὸ ἓνα ἀράπην τῆς τελευταίας μῦδας, ἓνα ἀράπην... παρῖζιάνον!...

Ὑπὸ τὴν ὄδηγιάν τοῦ λευκοφόρου ἰθαγενεοῦ ὁ Τορπὲν καὶ ὁ Ραούλ ἐπεσκέφθησαν τὸ δικαιοκτῆριον, τὸν Βοτανικὸν Κήπον καὶ τὸ ἀράπικο χωριό, δηλαδὴ τὰ τρία ἀξιοθέατα μέρη, τὰ ὁποῖα προσφέρουν συνήθως εἰς τὴν περιέργειαν τῶν ξένων ἐπισκεπτῶν τῆς σενεγαλικῆς αὐτῆς πόλεως.

Μὴ ἔχοντές τι ἄλλο νὰ κάμουν ὑπὸ τὸν φλογερὸν ἐκείνῳ ἥλιον, ὁ ὁποῖος τοὺς εἶχεν ἐξαντλήσῃ, οἱ φίλοι μας ἀπεφάσισαν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὸ ἀτμόπλοιο, τὸ ὁποῖον ἄλλως τε θάνατο ἔχει εἰς τὰς τέσσαρας τὸ ἀπὸγευμα. Ἦτον τρεῖς ἢ ὡρα, ὅταν ἐφθασαν εἰς τὸν λιμένα. Ἄλλ' ἡ «Πάμπαν» διὰ νάνθρακεύσῃ, εἶχεν ἀπαμακρυνθῆ ἀπὸ τὴν προκυμαίαν κ' εὐρίσκετο εἰς τὸ πέλαγος, εἰς ἀπόστασιν ἡμισέως σχεδὸν μιλλίου. Ἐπηρεπε λοιπὸν νὰ πάρουν βάρκαν.

Συμφώνησαν μὲ τοὺς ἡμιγυμνοὺς βαρκάρηδες καὶ ἠτοιμάζοντο νὰ ἐπιβιβασθοῦν, ὅταν ἡ προσοχὴ των εἰλκυσθῆ ἀπὸ ἓνα ξένον, προφανῶς Ἀγγλον καὶ πλούσιον, ὁ ὁποῖος διεσκεδάζε, ρίπτων ἀπαθῶς εἰς τὴν θάλασσαν ἀργυρὰ νομίσματα διὰ νὰ βοῦτοῦν καὶ νὰ τὰ μαζεύουν οἱ ἰθαγενεῖς. Πλησίον τοῦ Ραούλ καὶ τοῦ Τορπὲν ἐστέοντο ἀκόμη ὁ καλὸς μαῦρος ὄδηγός καὶ ὁ ἄλλος, ὁ «πολιτισμένος», ὁ ὁποῖος, μολοντί δὲ ἐδέχθησαν τὰς ὑπηρεσίας του, τοὺς εἶχεν ἀκολουθήσῃ μακρόθεν καθ' ὅλον τὸν περίπατον. Ἦ θέα τοῦ Ἀγγλοῦ, ὁ ὁποῖος ἔρριπτεν ἀργυρὰ νομίσματα, ἔκαμε καὶ εἰς τοὺς δύο μαῦρους τὴν αὐτὴν αἰσθησιν. Ἐδίστασαν μίαν στιγμὴν καὶ κατόπιν τὸν ἐπλησίασαν. Κ' ἐφ' ὅσον μὲν τὸν ἔβλεπαν νὰ ρίπτῃ φράγκα καὶ μισόφραγκα, δὲν κατεδέχθησαν νὰ κινήθω, ἀφίνοντες τοὺς πτωχοὺς βαρκάρηδες νὰ βοῦτοῦν καὶ νὰ τὰ μαζεύουν. Ἐξάφνα ὅμως ὁ Ἀγγλος, ἐνθουσιασθεὶς, ἔβγαλεν ἀπὸ τὴν τσέπην του ἓν ἀσημένιον πεντόφραγκον καί, πρὶν τὸ ρίψῃ, τὸ ἐπέδειξεν εἰς τὴν ὀμῆγριν. Τότε πλέον οἱ δύο ὄδηγοὶ ἄφισαν κατὰ μέρος κάθε ἀξιοπρέπειαν! Ὁ πρῶτος ἔβγαλε γρήγορα-γρήγορα τὸν λευκὸν του χιτῶνα κ' ἔπεσε μὲ τὸ κεφάλι, διὰ νὰ συλλάβῃ τὸ νόμισμα εἰς τὸν πυθμένα. Ἄλλ' ἡ μεγάλη χαρὰ τοῦ Ραούλ ἦτον ὅταν εἶδε τὸν ἄλλον μαῦρον,

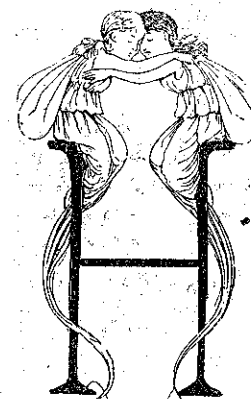
τὸν σίκ, τὸν πολιτισμένον, τὸν φοροῦντα φοκὼλ τριάντα ἑκατοστῶν, νὰ μὴν εἰμπορῇ νάνισταθῆ εἰς τὸν πειρασμὸν καὶ νὰ παίρῃ τὴν βουτίαν του μὲ ἔλοκληρον τὸ καστοῦμί του!

(Ἐπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ' ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Ἀγαπητοί μου,



ΛΘΕΝ ἡ ἐποχή, κατὰ τὴν ὁποῖαν πηγαίνουμεν συγγότερα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ προσεχόμεθα ἐκτενέστερα εἰς τὸν Θεόν... Τὸ καθήκον αὐτό, ὑπέροχον διὰ τὸν ἄνθρωπον, τὸ ἐκ νελοῦν ἀρὰ γε μὲ τὸν ἴδιον ζήλον ὄλοι οἱ νεαροὶ μας φίλοι; Ἀμφιβάλλω... Εἰς τὴν ζωὴν μου ἐγνώρισα καὶ παιδιὰ, ἀπὸ δακαπέντε ἐτῶν καὶ ἄνω, τὰ ὁποῖα εἶχαν πρὸς τὴν θρησκείαν ἐν εἶδος ἀδιαφορίας, ἂν ὄχι καὶ περιφρονησῶς. Διότι δὲν ἐπίστευαν καὶ τόσο πολὺ εἰς τὴν ἀλήθειαν τῶν διδαγμάτων τῆς. Ὑποθέτω — καὶ μὲ πόσον λύπην τὸ λέγω! — ὅτι καὶ σήμερον τέτοια δυστυχῶς παιδιὰ θὰ ὑπάρχουν. Ἦ ἡλικία τῶν δεκαπέντε ἐτῶν — κατὰ μέσον ὄρον — εἶνε μιά κρίσιμος ἡλικία. Τὸ παιδί τοῦ σπουδάσει, ποῦ προχωρεῖ εἰς ἀνώτερα μαθήματα, ἀρχίζει τώρα νὰ σκέπτεται, νάνοθεωρῇ τὰς ἐτυπώσεις του, νὰ ἐξελέγῃ τὰς ἕως τότε δοξασίας καὶ πεποιθήσεις του. Καὶ τὸ πρῶτον πράγμα ποῦ ὑποπίπτει εἰς τὴν μὲν ἀσυνφώνησιν ἀντίληψίν του, εἶνε κάποια ἀσυνφώνια μεταξὺ τῶν διδαγμάτων τῆς Θρησκείας, τὰ ὁποῖα γνωρίζει ἀπὸ μικρός, καὶ τῶν διδαγμάτων τῆς Ἐπιστήμης, εἰς τὴν ὁποίαν μωεῖται ὀλονέν.

Διότι ἓνα παιδί δεκαπέντε ἐτῶν μανθάνει εἰς τὸ Σχολεῖον καὶ Γεωλογίαν, καὶ Ἀστρονομίαν, καὶ Ζωολογίαν, καὶ Φυσικὴν, καὶ Χημείαν — τὰ στοιχεῖα ὅλων τῶν Φυσικῶν Ἐπιστημῶν — καὶ ὅταν εἶνε μάλιστα φιλομαθὲς, ἐκτὸς τῶν σχολικῶν βιβλίων διαβάσει καὶ ἄλλα. Βλέπει λοιπὸν, ὅτι ἄλλα λέγει ἡ Ἐκκλησία, τὴν ὁποίαν ἐνθυμεῖται ἀπὸ τὸ Δημοτικόν, καὶ ἄλλα ἡ Κοσμογραφία, τὴν ὁποίαν διδάσκει εἰς τὸ Γυμνάσιον. Πᾶραδείγματα χάριν ἡ Ἐκκλησία λέγει, ὅτι ὁ Θεὸς ἔπλασε τὸν κόσμον εἰς ἕξ ἡμέρας. Ἦ Ἐπιστήμη ὅμως διδάσκει, ὅτι διὰ νὰ γίνῃ

ὁ κόσμος, ἐγχειράσθη πολὺ περισσότερος καιρὸς, καὶ ὅτι διὰ νὰ φθάσῃ ἡ ζωὴ ἀπὸ τὰ φυτὰ εἰς τὰ ζῷα, ἢ ἀπὸ τὰ ζῷα εἰς τὸν ἄνθρωπον, δὲν ἔπερασε μία ἡμέρα, ἀλλὰ πολλαὶ χιλιάδες ἐτῶν. Καὶ τὸ παιδί συλλογίζεται: Ἄ! ψέμματα εἶνε αὐτά; Ψέμματα λοιπὸν εἶνε ὅλα. Καὶ ἀρχίζει σιγὰ-σιγὰ ἡ ἀμφιβολία, ἡ ὁποία καταλήγει κάποτε εἰς τὴν ἀπιστίαν καὶ εἰς τὴν ἀδιαφορίαν. Ὅσάντις δὲ τὸ παιδί τύχῃ νὰ ἔχῃ καιροὺς συμβούλους, ἀνθρώπων ἡμιμαθῆς καὶ πλανημένων, περνοῦν πολλαὶ χρόνια ἕως νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν ἀλήθειαν καὶ, καμμίαν φοράν, ὅλην τὴν ἡ ζωὴν... Ἄλλ' ἐδῶ εἶνε ἀκριβῶς ποῦ τὴν παθαίνει τὸ παιδί, τὸ ὁποῖον ἀρχίζει νὰ σκέπτεται μόνον του: Ἄπειρον ἀκόμη τοῦ Κόσμου, ἀνεμεμάτιστον, μὲ πολὺ ὀλίγη καὶ προσεχόμεθα ἐκτενέστερα εἰς τὸν Θεόν... Τὸ καθήκον αὐτό, ὑπέροχον διὰ τὸν ἄνθρωπον, τὸ ἐκ νελοῦν ἀρὰ γε μὲ τὸν ἴδιον ζήλον ὄλοι οἱ νεαροὶ μας φίλοι; Ἀμφιβάλλω... Εἰς τὴν ζωὴν μου ἐγνώρισα καὶ παιδιὰ, ἀπὸ δακαπέντε ἐτῶν καὶ ἄνω, τὰ ὁποῖα εἶχαν πρὸς τὴν θρησκείαν ἐν εἶδος ἀδιαφορίας, ἂν ὄχι καὶ περιφρονησῶς. Διότι δὲν ἐπίστευαν καὶ τόσο πολὺ εἰς τὴν ἀλήθειαν τῶν διδαγμάτων τῆς. Ὑποθέτω — καὶ μὲ πόσον λύπην τὸ λέγω! — ὅτι καὶ σήμερον τέτοια δυστυχῶς παιδιὰ θὰ ὑπάρχουν. Ἦ ἡλικία τῶν δεκαπέντε ἐτῶν — κατὰ μέσον ὄρον — εἶνε μιά κρίσιμος ἡλικία. Τὸ παιδί τοῦ σπουδάσει, ποῦ προχωρεῖ εἰς ἀνώτερα μαθήματα, ἀρχίζει τώρα νὰ σκέπτεται, νάνοθεωρῇ τὰς ἐτυπώσεις του, νὰ ἐξελέγῃ τὰς ἕως τότε δοξασίας καὶ πεποιθήσεις του. Καὶ τὸ πρῶτον πράγμα ποῦ ὑποπίπτει εἰς τὴν μὲν ἀσυνφώνησιν ἀντίληψίν του, εἶνε κάποια ἀσυνφώνια μεταξὺ τῶν διδαγμάτων τῆς Θρησκείας, τὰ ὁποῖα γνωρίζει ἀπὸ μικρός, καὶ τῶν διδαγμάτων τῆς Ἐπιστήμης, εἰς τὴν ὁποίαν μωεῖται ὀλονέν.

Μὲ ἄλλους λόγους, ἀγαπητοί μου, ἡ Θρησκεία ἀρχίζει ἀπὸ ἐκεῖ, ὅπου τελειώνει πλέον ἡ δικαιοδοσία τῆς Ἐπιστήμης καὶ αὐτὴ ἡ ἴδια κηρύσσει ἀναρμόδιος. Ὅτι δὲ μερικὰ διδάγματα τῆς Θρησκείας, κοσμογονικὰ ἢ ἄλλα, δὲν συμφωνοῦν κατὰ γράμμα μὲ τὴν σημερινὴν Ἐπιστήμην, αὐτὸ δὲν εἶνε καμμίαν σημασίαν. Αἱ Θρησκείαι εἶνε πολὺ παλαιότεραι τῶν Ἐπιστημῶν κ' ἐξηγοῦν τὰ φαινόμενα τοῦ κόσμου κατὰ τὴν ἀντίληψιν τῶν ἀνθρώπων τοῦ καιροῦ ἐκείνου. Ἄν ἔξαφνα ἡ Ἐπιστήμη λέγῃ, ὅτι ὁ κόσμος δὲν ἔγινεν εἰς ἕξ ἡμέρας, ἀλλ' εἰς ἕξ μεγάλας γεωλογικὰς περιόδους, ἀπὸ χιλιάδας ἐτῶν ἑκάστην, τί σημαίνει; Ποῖος ἔκαμε τὸν κόσμον; ποῖον εἶνε τὸ Πρῶτον Αἷτιον

ὅλων τῶν πραγμάτων; Ἦ Ἐπιστήμη ἀπαντᾷ: τὸ Ἄγνωστον X. Ἦ Θρησκεία ἀπαντᾷ: Ὁ Θεός. Ἄλλ' εἶτε Ἄγνωστον X» πῆ κανεῖς, εἶτε ὁ Θεός», δὲν εἶνε τὸ ἴδιον; Καὶ ἰδοὺ ἡ κατὰ βάθος συμφωνία τῆς Ἐπιστήμης καὶ τῆς Θρησκείας, τὴν ὁποίαν ἓνα παιδί δεκαπέντε ἐτῶν, σκεπτόμενον μὸνον του, δὲν εἶνε ἀκόμη εἰς θέσιν νὰ ἐγνοήσῃ. Καὶ δι' αὐτό, ὅταν δὲν ἔχῃ καλοὺς συμβούλους καὶ ὄδηγους, πλανᾶται, σκοτίζεται, χάνεται...

Εἰς αὐτὴν τὴν κρίσιμον τῆς ζωῆς σας περίοδον, προσέξατε καὶ σεις, ἀγαπητοί μου, νὰ μὴ πάθετε αὐτὸ ποῦ παθαίνει ὁ κόσμος ἀδυστοχισμένα παιδιὰ. Μὴ πιστεύετε ποτε βιβλίον δῆθεν ἐπιστημονικόν, ἔχον τὴν ἀξίωσιν νὰ λύσῃ ζητήματα τῆς Θρησκείας, — ὅπως π. χ. τὰ βιβλία τῶν Γερμανῶν Ὑλιστῶν, οἱ ὁποῖοι, διὰ κάθε ἀληθινὸν ἐπιστήμονα, εὐρίσκονται εἰς τὴν οἰκτροτέραν πλάνην, — καὶ προπάντων μὴ ἀκούτε μερικοὺς ἀνοήτους καὶ δοκησιόφους ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι νομίζουν — νομίζουν οἱ κακοίμοιροι, — ὅτι ἡ Ἐπιστήμη ἀναρεῖ τὴν Θρησκείαν. Ὅχι, ἀγαπητοί μου! εἰμπορεῖ κανεῖς νὰ παραδέχεται τὴν Ἐπιστήμην, νὰ τὴν σπουδάξῃ, νὰκούῃ τὰς ἐξηγήσεις τῆς, νὰ μανθάνῃ τοὺς φυσικοὺς νόμους, ἀλλὰ νὰ ἔχῃ συγχρόνως καὶ τὴν Θρησκείαν του, νὰ πιστεύῃ μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς του καὶ νὰ προσεύχεται εἰς τὸν Θεόν, ζητῶν τὸν φωτισμὸν, τὴν ὄδηγιάν καὶ τὴν σωτηρίαν του. Ὁ Θεὸς εἶνε μέσα μας. Καμμία ἐπιστημονικὴ θεωρία, καμμία ἐπιστημονικὴ ἀνακάλυψις, δὲν εἶνε ἰκανὴ νὰ τὸν ἐκθρονίσῃ. Ἄνθρωπος δὲ, ἀμφιβάλλων περὶ αὐτοῦ, σκεπτεται εἰς τὴν πλάνην, εἰς τὸ σκοτός. Ἦ Θρησκεία εἶνε τὸ φῶς. Καὶ πρὸς αὐτὸ πρέπει νὰ στρεφόμεθα πάντοτε, ἀλλὰ προπάντων κατὰ τὰς ἀγίας αὐτὰς ἡμέρας τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Προσευχῆς.

Σὰς ἀσάξομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΠΑΙΔΑΓΟΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΕΔΗΣΣ

—Τρεῖς ἀδελφοὺλες εἶμαστε, παιδιὰ μου, Πάντα μαζί καὶ πάντ' ἀγαπημένες. Καὶ σὲ βοῦνοῦ κορφοῦλα οἱ τρεῖς ἐξήσαμε Μονάχες μας, συχν' ἀνεμοδαρμένες.

Βοριάς κινὸς δὲν μπόρεσε, παιδιὰ μου, Ποτὲς νὰ μας λυγίσῃ ἢ μαῦρη Μλόρα, Μικρὸς γιατί τὰ κλώνα μας ἐπέλεξαμε, Καὶ τὰ κορμιά μας ἓνα βλέπετε τόρα.

Ὅποια ἀδεράφια, σὰν ἐμᾶς, παιδιὰ μου, Ζοῦν πάντοτ' ἐνωμένα, ταριασμένα, Ποτὲς κακοὶ δὲ θὰν τὰ βλάψουν εὔκολα, Παντοτενὰ θὰ ζοῦν εὐτυχισμένα.

(Κατὰ τὸν Αἰσάο) ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ  
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια)

Μετά μίαν ώραν, τὸ τραῖνον εἰσέρχεται εἰς τὸν σταθμὸν. Ἡ κρίσιμος στιγμή διὰ τὸν κλέπτην, ἐφθάσε. Νὰ σηκώσῃ μόνος του τὸν κοιμώμενον Μωρίς, δὲν ἔπραξε οὔτε πὸς σκεπθῆν ἄλλως τε δὲν θὰ εἶχε καὶ τὴν δύναμιν.

Ἐφώνησεν ἕνα ἀγχοφόρον τοῦ σταθμοῦ καὶ εἰς καθαρὰν ἀγγλικὴν τῷ εἶπε:

— Βλέπεις φίλε μου, τὰ χάλια τοῦ συντρόφου μου; Γιὰ νὰ ἐροτάσῃ τὴν ἀναχώρησίν σου ἀπὸ τῆς Γαλλίας, ἤπια λιγάκι περισσότερο ἀπ' ὅσο ἐπιτρέπεται σ' ἕνα τζέντλεμαν — μεταξὺ μας τώρα — κι' ἀποκοιμήθηκε τόσο βαθειά, ποῦ ὡς αὐτὴ τῆ στιγμή δὲν κατώρθωσα μὲ κανένα τρόπο νὰ τὸν ξυπνήσω. Σὲ παρακαλῶ λοιπὸν νὰ μοῦ τὸν κρατήσῃς ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος ἐσύ, ἐνῶ ἐγὼ θὰ τὸν κρατῶ ἀπὸ τὸ ἄλλο, καὶ νὰ με βοηθήσῃς νὰ τὸν πάω ὡς τὸ πρῶτο αὐτοκίνητο.

Ἄνυποκτος ὁ ἀγχοφόρος, γελάσας μάλιστα μὲ αὐτὴν τὴν ἱστορίαν, ἔλαμιν

— Σκέπτεται ἦταν ὁ κακόμοιρος, ἔλεγον. Πόσα βαρέλια νὰ εἶχε ρίψῃ μέσα του;... Εὐτυχῶς ποῦ τὸν ἐσυτρώφρευε φίλος καλὸς καὶ γενναϊοῦδωρος...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

Ὁ Βασιλεὺς τῶν Μεταμορφωτῶν.

Ὅταν τὸ ἄλλο πρωῖ, ὁ Μωρίς Ζιλλάρ ἀφύπνισθη, εὐρέθη ἐξηπλωμένος μὲ τὰ ρούχια του εἰς ἕνα κρεβάτι, μέσα εἰς ἕν ἀμυδρῶς φωτιζόμενον δωμάτιον.

— Ποῦ εἶμαι; ἐσυλλογίσθη μὲ ἀγωνίαν.

Ἐβίναμ νὰ σηκωθῆ; ἀλλὰ τὸ κίνημα τοῦτο τῷ ἀπέσπασεν ἀμέσως κραυγὴν πόνου. Τὸ κεφάλι τοῦ ἐπονούσε φοβερά. τὰ μάτια του μὲ πολλὴ κόπον ἔβλεπαν ἀνοιχτά, τὰ μηνίγγια του ἐκυττούσαν καὶ ὀλόκληρον τὸ σῶμά του ἦτο τσακισμένον.

Πέλος πάντων, μὲ πολλοὺς ἀγῶνας κατανικήσας τὴν ζόλῃν του, κατώρθωσε νὰ σηκωθῆ καὶ νὰ καταβῆ ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Κατόπιν, μὲ κλονούμενον βήμα, ἐπροχώρησεν εἰς τὴν θύραν καὶ τὴν ἀνοίξε.

Ὁ καθαρὸς ἀῆρ ποῦ εἰσῆλθεν ἀπέβω — διότι τὸ δωμάτιον ἦτο ἰσόγειον

— Σὰς παρακαλῶ νὰ μὴ σὰς κοροφήνῃ, ἀπεκρίθη ὁ γέρον ἄλλὰ χθὲς ποῦ ἤλθατε στὸ ξενοδοχεῖό μου, ἦσθε τόσο πολὺ... τόσο πολὺ ἀδιάθετος ἀπὸ τὸ κρασί τῆς Γαλλίας — ἔτσι ἔλεγε ὁ σύντροφός σας — ὥστε δὲν παραξενεύομαι καθόλου ἂν ὡς τώρα δὲν θυμᾶσθε τίποτα.

— Ὁ σύντροφός μου εἶπате; τὸν διέκοψεν ὁ Μωρίς: μὰ ἐγὼ δὲν εἶχα κανένα σύντροφο.

— Ἀμὴ ὁ τζέντλεμαν ποῦ ἦτον χθὲς μαζί σας;... ἕνας τζέντλεμαν τόσο καλός... αὐτὸν ἐνοῶ...

— Μὰ σὰς ἐπαναλαμβάνω, ὅτι ταξιδεύω μόνόγος μου!

— Τότε θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σὰς πῶ, ὑπέλαθεν ὁ ξενοδόχος, ὅτι ἦ... τὸ... ἡ ἀδιαθεσία σας δὲν σὰς πέρασε ἀκόμη ἐντελῶς. Ἀλλοιότικα θὰ ξεύρατε ὅτι, χθὲς τὸ μεσημέρι, ἤλθατε ἐδῶ μαζί μ' ἕνα τζέντλεμαν ποῦ εἶχε κόκκινες φαβορίτες καὶ φορούσε κοστούμι μὲ μεγάλα κ α ρ ρ ἔ.

— Ἄ, ναι, τώρα θυμοῦμαι, ἐπιθύρσει ὁ Μωρίς, προσπαθῶν νὰ φανῆ ἤρεμος, διότι ἐσκέφθη νὰνακρίνη τὸν ξενοδόχον.

ΦΩΤΕΡΑ ΣΚΟΤΑΔΙΑ,

ΤΙ ΕΙΝΕ ὅλα τὰ μαργαριτάρια τὰ θεμέν; Σ' ὄραϊους λαμούς, ἂν τὰ μετρήσῃ ὁ νοῦς Μ' ἐκεῖνα ποῦ γιὰ πάντα εἶνε χαμέν; Στὰ πέλαγα καὶ στοὺς ὠκεανούς;

Καὶ ἴσως τὸ ἕνα, τὸ μόνο, — ἡ δόξα κ' (ἡ κορὼν) τῶν μαργαριταριῶν, — σὲ χάος βαθὺ τῆς θάλασσης ριγμένον ἀπ' τὸν αἰῶνα, Σ' ὄρατο λαμπρὸ ποτὲ δὲν θὰ δεθῆ.

ΦΟΡΓΟΦΤΕΡΕ, χιονόθωρε κι' ἀστερομάτη γλάρος, Πόχεις χαρὰ τὸ πέταμα, καὶ μὴ τὴ λευτεριά, Τοὺς λογιμούς, τοὺς πόθους μου, τὰ ὄνειρά μου πάρε Καὶ φέρε τα στα πέλαγα, μικρὰ ἀπὸ τὴ στεριά.

Ἄχ, τρέμο! ἡ στεριανὴ ζωῆ, ψεύτρα καὶ ξεγελάστρα, Μὴν τὰ μολύνῃ ἀπόνετα, δειλὰ, προδοτικὰ.

Μαζί μὲ σένα, ἀνάμεσα στὰ κύματα καὶ στ' ἄστρα, θὰ μείνουν πάντα ἀμόλυτα, παρθένα, ἀγνά, λευκά.

ρίσκειτο ἀκόμη ἐκεῖ-μέσα! Ἐκεῖνος ποῦ τὸν ἀπεκοιμίσει, πῶς δὲν τοῦ ἐπήρε καὶ αὐτό;

Ὅτι τῷ εἶχεν ἀποκαλύψῃ πρὸ ὀλίγου ὁ ξενοδόχος, τῷ ἐφαίνετο ἀκόμη πλέον μυστηριώδες, ἀνεξήγητον.

— Ὁ Ἄγγλος μὲ τῆς κόκκινες φαβορίτες, ἐπιθύρσει, ὁ ἄνθρωπος ποῦ ξαναεἶδα στὸ τελωνεῖο... Συνένοχος βέβαια τοῦ ἄλλου... Ἀλλὰ πῶς κατώρθωσαν νὰ μὲ ἀποκοιμίσουν;

— Ὅριστε τὸ γράμμα, τῷ εἶπε μετ' ὀλίγον ὁ ξενοδόχος. Ὁ κύριος ἐκεῖνος μοῦ παρήγγειλε νὰ σὰς τὸ δώσω μόλις ξυπνήσετε.

Ὁ Μωρίς ἔσχισε τὸν φακέλλον μὲ χέρι νευρικό. Τὸ γράμμα εἶχε μόνον τρεῖς γραμμὰς, βιαστικὰ γραμμένας καὶ μὲ γράψιμο προφανῶς παρηλλαγμένον.

Ἐύρισε εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ ἄφισέ με ἦσυχον. Εἶδες ὅτι δὲν εἰμπορεῖς νὰ τὰ βγάλῃς πέρα μαζί μου. Ρ.»

— Αὐτός! πάντοτε αὐτός! ἐμουρμούρισεν ὁ νέος, συνθλίβων μὲ λύσαν τὸ χαρτί.

— Καμμιά κακὴ εἰδησις; ἤρότησεν ὁ ξενοδόχος.

(Ἔπεται συνέχεια)

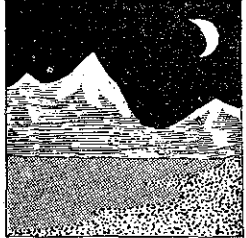
Βλέπω τὸν κάμπο ἀπέραντο μὲ τάνθη του Σὲ μιὰ σταλαγματιὰ καθάριο μέλι. Καὶ βλέπω στὸ κρατὶ τὸ αἷματογέννητο Χλωρὸ καὶ πολυστάφυλο τ' ἀμπέλι. Βλέπω τὸ δένδρο τῆς ἐλιάς ὀλόκορμο Στὸ λάδι, ποῦ μικρὸ καντήλι καλεῖ Καὶ βλέπω 'ς ἕνα ἀμύλητο παράπονο Κάποιε μεγάλη συμφορὰ ποῦ κλαίει.

Χορτάρι, ἐμπρός μου σὲ θωρῶ, χαϊδάριε Νὰ σέρνεσαι ἀνθισμένο σὲ κάμπους ταπεινούς; Δένδρο, σὲ θράχο ὑψώνεσαι ποῦ χέρι δὲν (σὲ φθάνει οὐρανοῦς) Κ' οἱ κλώνοι σου ἀνθοφόροι φιλοῦν τοὺς (οὐρανοῦς) Χορτάρι, δὲ χαμήλωσα ποτὲ μου νὰ σ' ἀγγίξω Δένδρο, σὲ καμαρώνω κι' ἀφαστο σ' ἀγαπῶ, Κι' ἐρχομαι τὰ τρεμάμενα τὰ χεῖλι μου (νάνοϊζω, Στὸν ἴσχιό σου ἀπὸ κάτω μὲ προσευχὴ νὰ πῶ.

ΕΚΕῖ ποῦ τὰ κοπάδια ἐπέρασαν, Τὰ δουλωμένα καὶ τὰ ταπεινά, Κ' ἐχάραξαν στὴ γῆ τάχναρι τους, Τὸ ἐλευθερο τὰ γέριμ δὲν περνεῖ. Περνεῖ σὲ μονοπάτι ἀπάτητα Κι' ἐκεῖ ποῦ χιτίζει ἡ πέδιξη φωλιά, Κ' ἐκεῖ ποῦ ἡ ἀνθισμένη κόπρη Χτενίζει ἀνάερα τὰ λυτὰ μαλλιά. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΩΣΜΩΝ

Ἰαπωνικὸν καλλιτέχνημα.



Ἡ εἰκὼν αὕτη, ἡ ὁποία ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕν ἀνάβαθρον κοῦτί, σκεπασμένον μὲ γυαλί, εἶνε ζωγραφισμένη ὅλη μὲ ἄμμιον διαφόρων χρωμάτων, ἀπὸ ἕνα ὑπομονητικὸν ζωγράφον τοῦ Τόκιο τῆς Ἰαπωνίας.

Ἡ δενδρόφυτος Ἐκκλησία.



Εἰς τὸ Ρὸς τοῦ Χερφορδ-σχάιρ (Ἄγγλια) ὑπάρχει μιὰ Ἐκκλησία, μέσα εἰς τὴν ἕποιαν ἐφύτρωσαν δύο δενδρόφυλλα. Ὁ πονηρὸς ἐφημέριος τάφισε ἐπίτηδες νὰ με γαλώσουν, δι-

ὅτι τώρα ζητεῖ δύο σελίνια ἀπὸ κάθε περιηγητὴν ποῦ θέλει νὰ τὰ φωτογρα-

φήσῃ, καὶ τὸ χρῆμα τὸ συλλεγόμενον οὕτω προστίθεται εἰς τὸ Ταμεῖον τῶν πτωχῶν τῆς ἐνορίας.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

α') Μαγικὴ Εἰκὼν



Ὁ συμφορὰ του! Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔχασε τὸ κεφάλι του. Μήπως βλέπετε ποῦ ἐπήγγε;

β') Παύγιον

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πριγκιπισσῆς τῶν Δολλαριῶν Εἰμπορεῖτε νὰ μοῦ ἐξηγήσετε, γιὰ τὰ ἀγρία ἔχουν πνεῦμα καὶ τὰ κορίτσια δὲν ἔχουν;

γ') Παύγιον

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρωϊκῆς Σάμου

ΗΑ	ΔΟ	ΟΥ	ΡΩ	ΝΙ
ΝΟΥ	ΛΙ	ΜΑ	ΝΟΣ	ΟΣ
Ι	ΘΕ	ΝΟΣ	Ο	ΚΗ
Α	ΡΟΣ	ΣΙ	ΜΑ	ΦΟ

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλεχθεὶς αὗται ὥστε νὰποτελεσθῶν τὰ ὀνόματα πέντε Βυζαντινῶν Αὐτοκρατόρων.

δ') Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δοξασιμένου Ρήνου Q\*\*-\*m\*-b\*\*n—ch\*t\*\*—b\*\*n Νάναγωσθῆ τὸ φωνηγετόλιπον τοῦτο.

ΔΗΛΩΣΙΣ: Αἱ λύσεις—δωρηθήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται, ἀπαραίτητως, ἀπὸ ἐνὸς μόνον δεκαλέπτου γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ σου φύλλου

α') Τερψιχόρη, Εὐτέρπη, Ἐρατώ, Πολύμνικ, Καλλιόπη.—β') Οἱ γέροντες δὲν ὑπάρχουν χωρὶς τὰ.—γ') L' île de Crète (crète).—Mieux vaut tard que jamais.



ὅ,τι τοῦ ἐζήτησαν καὶ οἱ ταξειδιῶται, οἱ ὁποῖοι ἀπεβιδάζοντο ἀπὸ τὸ τραῖνον τοῦ Νιουγάρθεν τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην, εἶδον τὸ περίεργον θέαμα ἐνὸς τζέντλεμαν μὲ κ α ρ ρ ἔ φορεσιῶν καὶ μὲ σοβαρὴν, ἀξιοπρεπέστατον ὕψος, ὁ ὁποῖος ἐσήκωνε μᾶλλον παρὰ ὑπεβάσταζε, μὲ τὴν βοήθειαν ἐνὸς σιδηροδρομικοῦ ἀγχοφόρου, ἕνα φίλον τοῦ τόσο ἐλεεινὰ μὲ θυσιμένον, ὥστε νὰ μὴ εἰμπορῆ νὰ σταθῆ εἰς τὰ πόδια του...

Ἄμα ἐγκατέστησε τὸν μεθυσιμένον εἰς τὸ αὐτοκίνητον, ὁ Ἄγγλος μὲ τῆς κόκκινες φαβορίτες ἐπέστρεψε νὰ πάρῃ τὴν βαλίτζαν του, τὴν ὁποῖαν εἶχεν ἐμπιστευθῆ εἰς ἕνα φύλακα, καὶ ἀντήμειψεν ἠγεμονικῶς τὰς ὑπηρεσίας τοῦ ἀγχοφόρου. Κατόπιν ἐπήδησεν ἐλαφρὰ εἰς τὸ αὐτοκίνητον, ἐκάθησε πλησίον τοῦ φίλου του καὶ ἔδωκεν εἰς τὸν σωφὲρ μίαν διεύθυνσιν.

Τὸ αὐτοκίνητον εἶχε φύγῃ πρὸ πολλοῦ, ἀλλ' ὁ ἀγχοφόρος καὶ οἱ σιδηροδρομικοὶ ὑπάλληλοι ἐγελοῦσαν ἀκόμη μὲ τὸν μεθυσιμένον.

καὶ εὐρίσκειτο εἰς τὴν αὐλήν, — τὸν ἐξωγόνησεν. Ἐφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ καίον μέτωπόν του καὶ ἐνθυμηθεὶς ἔξαφνα, ἐψιθύρσει μὲ τρόμον:

— Ἡ κάσσετινα! ἡ Ἄστυναμία!... Τὴν στιγμήν ἐκεῖνην παρουσιάσθη ἕνας γέρον μὲ εἰρηνικὴν ὄψιν, ὁ ὁποῖος τὸν ἐπλησίασε καὶ τὸν ἐκαλημέρισε.

— Ποῦ εἶμαι; τὸν ἠρώτησεν ὁ Μωρίς, ὁ ὁποῖος ὀμιλοῦσεν ἀρκετὰ καλὰ τάγγλια.

— Εἰς τὸ ξενοδοχεῖό μου, ἀπεκρίθη ὁ γέρον, πολὺ καλὸ ξενοδοχεῖο, αὐτὸ, κύριέ μου, τὸ καυχῶμαι.

— Μὰ πῶς ἤλθα ἐδῶ;... ποῦ εἶνε ὁ...;

Διεικτόν ἔξαφνα δαγχνῶν τὰ χεῖλι. Ὁ νοῦς του ἤρχισε νὰ λειτουργῆ πάλιν κανονικῶς. Ἐξέβαλε κραυγὴν λύσεως... Τώρα ἐνεθυμῶμαι τὰ συμβάντα του εἰς τὸ τραῖνον.

— Μ' ἀπεκοιμίσαν καὶ μ' ἐκλεψαν! ἐφώνησεν εἰς τὸν ξενοδόχον, ὁ ὁποῖος τὸν ἐκύταζε σατυσιμένον. Ἀκοῦτε τί σὰς λέω; Μ' ἐκλεψαν!...

— Νὰ το! ἀνέκραξεν οὗτος θριαμβευτικῶς: βλέπετε ποῦ τὸ θυμᾶσθε τώρα; Ὁ φίλος σας λοιπὸν αὐτὸς ἐπλήρωσε τὸ νοῖκι τῆς κἀμαρᾶς σας καὶ μάλιστα — ἀλήθεια, τὸ εἶχα ξεχάσῃ, — τὴν ὥρα ποῦ ἔφευγε, μοῦ ἄφισε νὰ σὰς δώσω ἕνα γράμμα.

— Δότε μού το, ἀπεκρίθη ὁ Μωρίς, προσποισόμενος ἀδιαφορίαν.

— Πάω νὰ τὸ φέρω, τὸ ἔχω στὸ γραφεῖο.

Καὶ ὁ ξενοδόχος ἀνῆλθε τὴν κλίμακα, ὅσον γρηγορώτερα τῷ ἐπέτρεπαν τὰ γεροντικά του πόδια.

Ὁ Μωρίς ἐπαφελήθη τῆς ἀπουσίας του, διὰ νὰ ρίψῃ ἐν βλέμμα εἰς τὸ δωμάτιον, ὅπου εἶχε κοιμηθῆ: ἕνα κρεβάτι, ἕνα χολὸν τραπέζι, ἕνα ἐρμάρι καὶ μίαν καρέκλα, ἀπέτελουσαν ὄλην τὴν ἐπίπλωσιν. Οὔτε ἴχους, ἐνοσεῖται, κάσσετινας. Ὅταν ὅμως ὁ νέος ἀνοίξε τὸ πορτοφύλι του, εἶδεν ἔκπλακτος, ὅτι τὸ χαρτονομίσμα τῶν χιλίων φράγκων, ποῦ τοῦ εἶχε δῶσῃ εἰς τὸ ἀπόπλοιο ὁ ἄγνωστος ἐκεῖνος ταξειδιώτης, εὔ-



ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΜΑΛΙΣΤΑ, ΜΕΓΑΛΕΙΟΤΑΤΗ...

Ημέραν τινά εις τὸ Ἀρσάκειον, καὶ ἀκριβῶς κατὰ τὸ γένμα, ἦλθεν ἡ Α. Μ. ἡ Βασιλομήτωρ... Ὀλγα. Πρὸ τῆς εἰσόδου τῆς εἰς τὴν τραπεζαίαν, εἰσέρχεται ἡ ἐπιμελήτρια καὶ μᾶς λέγει: — Εἰς δὲ τὰς ἐρωτὰς ἡ Α. Μ. ἡ Βασιλομήτωρ, νάπαν- τῆτε: «Μάλιστα, Μεγαλειοτάτη» ἢ «ὄχι, Μεγαλειοτάτη».

Τέλος εἰσηλθὼν ἡ Α. Μ. καὶ περιεφέ- ρετο διὰ μέσου τῶν μαθητῶν πησιά- σασα δὲ μίαν μαθήτριαν, τῆς λέγει: «Τὶ νόστιμον, συμπληθικὸν κοριτσάκι ποῦ εἶ- ναι;» Αὕτη δὲ, κατακόκκινη ἀπὸ ἐντροπῆν, διὰ τὸ μὴ παραβῆ ὄμωσ τὴν διαταγὴν τῆς ἐπιμελήτριας, ἀπαντᾷ: «Μάλιστα, Μεγα- λειοτάτη!»

Μόδαρ

ΤΟΣΟΝ ΓΡΗΓΟΡΑ;

Εἷς τὸ ἀντικρινὸν σπῆτι δίδεται χορὸς. Ἐνοῦντὰ τὰ παραθυρόφυλλα, κατάφωτος ἡ αἴθουσα, σκοπι κινουντά, πηδῶν, στα- ματοῦν. Ἐκεῖ μῆσα τώρα δλα ζοῦν, δλα κολουθοῦν εἰς τὰς φωνηαγείας, δλα σπαν- θεροβολοῦν καὶ ἀσπράττων καὶ πάλ- λονται.

Τὸ ἔχετε ἰδῆ ποτε; Ὑπῆρξε νόκτα, κα- τὰ τὴν ὁποίαν ἐφορέσατε μίαν φουσανέλ- λαν ἢ ἕνα ντόμιον ἄπλοῦν, ἐφθάσατε εἰς μίαν μεγάλη πόρτα, ἐκτυπήσατε, σᾶς ἠ- νοίζαν; Καὶ εὐρέθητε εἰς θύελλαν ἐκθαμ- βωτικὴν, εἰς ἕν ὄραμα φανταστικόν; Καὶ εἶδατε τὴν εὐτυχίαν, τὴν χαρὰν, τὴν εἴ- δατε, τὴν ἐγγύασατε, τὴν ἠσθάνθητε, στρο- βιλιζόμενοι εἰς τοὺς κρονοῦσιν τῶν λάμ- ψων, εἰς τὴν θαλασσοταραχὴν τῆς μου- σικῆς, σὰν μέσα εἰς ἕν ἐκθαμβωτικὸν ὄ- νειρον, — ὄνειρον ἀπὸ τ' ἀλησιμόνητα, ὄνειρον ἀδιαιεῖτον ἐναλλαγῆς, πληθῶνον τὴν ψυχὴν ἀπὸ εὐώδεις ἀτμοῦσ, ἀπὸ γλυκὰ ἄρματα, ἀπὸ κίμα φωτός;

Καὶ ὕστερα, ὅταν δὰ σούσουν τὰ φῶτα; Ὅταν θὰ πέσουν τὰ παραπετάσματα, δ- ταν παύσῃ τὸ τραγοῦδι τοῦ χοροῦ; Ὅ- ταν κλείσῃ πίσω σας ἡ θύρα καὶ ἀποχαι- ρετίσατε καὶ φύγετε, με τὴν λάμψιν τῶν φανῶν, πατώντες εἰς τὰ ὑγρά πεσοδρόμια, με τὴν ψυχὴν θαρσαμένην, ἐκμηδενισμέ- νην ἀπὸ τὴν εὐτυχίαν, τῆς ὁποίας τὸ ὄρα- μα διαρκεῖ; Καὶ ὕστερα ἀκόμη; Ὅταν φθάσατε ἔς τὸ σπῆτι καὶ πέσατε ἔς τὸ κρεβ- ἀτί, με τὸ ὄχρον κανδηλάκι, με τὴν στρομμένην κλίτην, με τὴν γαλήνιαν ὄψιν, με τὰ λευκὰ σινδόνια; Τότε κατὶ διαλύε- ται εἰς τὴν ψυχὴν ταχῆστα, κατὶ κατα- κρημνίζετα ἀσπρασπιδόν, ὅταν τὸ κεφάλι ἀκκοιμῆθῇ ἔς τὸ προσκέφαλον, — καὶ τὰ μάτια βουράκωνον καὶ τὰ μάτια γεμίζον ἀπὸ δάκρυα...

Μία ἀπὸ τὰς θλιβερωτέρας στιγμῆς τῆς ζωῆς μου, ὅσης μᾶρι σήμερον διή- νωσα, εἶνε ἡ παῖσις αὐτῶν τῶν ἐορτῶν, εἶνε ἡ τελευταία βραδυά, ὅταν ξημερώνει ἂ Σαρακοστή. Αἱ ἡμέραι αὐταῖ, ἂν καὶ δὲν τὰς ἀπολαβάνω, ὅπως θὰ ἠθέλα, μοῦ εἶνε μεγάλη εὐτυχία. Καὶ δταν φεύ- γουν, πόσον τὰς ἀισθάνομαι! Πόσον δλι- γοχρόνιοι εἶνε! Μὰ γιατί, γιατί, γιατί νὰ περνοῦν τόσο γρήγορα;

Τέλλος Ἄγγρα

ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΗ ΕΞΣΤΕΡΙΑ

Τὸν οὐρανὸ φωτίζουνε τ' ἀστέριχ κι' ἡ οὐσήγη, Που λίγα σύμφεφα ἀραιά, χρυσαῖ ἔχουν ἀπομεινεῖ.

Μὲ ὄρη κουλᾶ καὶ σούσουρο δ χειμαρρῶσ ποκάτου, Καὶ σέρωει δένδρα καὶ φυτὰ μέσ' ὀστά θολὰ νερά του.

Καὶ κεί ποὺ τρέχουν τὰ νερά καὶ γάργαρα κυλάνε, Ἄπ' τ' ἡ σελήγη σὰ χρυσαῖ φαίνονται καθὼσ σπάνε.

Καὶ ἀντίκρυ τοῦ θονοῦ ἡ κορφὴ λαμπρὸ θέαμα δείχτει Τὰ χιόνια λαμπρὸν ἀπ' τὸ φῶσ ποὺ ἡ σελήγη ρίχτει.

ΚΑΤΑΓΙΣ

Ἀπὸ βραδύς κοιμήθηκα με τὴν καρδιά σφιγμένη ἀπὸ τὸν ἄθλιον καιρὸν με τῆς ἀτελείωτες βρογῆς. Δὲν πρόσφασε ὄμωσ νὰ με πᾶρη ὁ ὕπνος, καὶ ζήτησα τρο- μαγμένη ἀπὸ δυνατοῦσ κρότους. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως ἐπά- λειαν μεταξῦ τῶν σῶν μίαν πλὴνη γιγάντων. Τὸν ὀρανὸν ἐκλυπῶνον ἐκτυρωτικῆς λάμ- ψεις. Αἱ βρονταὶ σὰν συνεχεῖς ἐκτυροσ- κροτήσεσ βροντεράων κανονίων, ἐνόμισες ὅτι ἔσκαρφαων τὸν οὐρανὸν θάλον. Οἱ κεραινοὶ διεδέχοντο ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, καὶ ἡ βροχὴ ἔπεφτε ἀτελείωτη, δυνατὴ, βροντώδης ἐπάνω στὰ κατάκλιστα σῆ- τια καὶ στοὺσ τοίχους, κτυπῶσα δαι- μονιωδῶς, σὰν χορὸς δαυμόνων, ποῦ σὲ ἔκαμε νὰ ἀνατριχιάσῃς. Ποῦ νὰ σὲ συλ- λογιόσαι σὸ τὰξεῖδι προσφιλέ σου πρό- σωπα.

Τὸ πρωτὸ ἔπαυσε ἡ καταγίς, ὄχι ὄμωσ καὶ ἡ αἰωνία μουρμουριστὴ βροχὴ, ποὺ σχεδὸν μᾶς ἔκαμε νὰ λησιμονήσωμε ἀπὸ ποὺ βγαίνει ὁ ἥλιος!

ΕΚΔΡΟΜΗ ΣΤΟΝ ΜΥΛΟΝ

Ἐπειδὴ πολλὰ φορεῖς ἐπεθύμησα νὰ ἔμουν σὸν μῦλο, ποῦ βλέπω ἀπὸ μακρὰ νὰ γυρίξῃ ἀκούραστος καὶ τὸ ἕνα πα- νάκι του νὰ νυγηθῇ τὸ ἄλλο, ἐδιέλεξα μὴ λαοκάδα κ' ἐπῆγα με μὴ φίλην μου. Ἐφθάσαμε κατακορυφωμένεσ ἀπὸ τὸν ἀ- νήφορο, καὶ ἐκαθήσαμε κοντά του καὶ τὸν θαυμάσαμε. Τὸ ἀδίκαιο στρυφογύ- ρισμά του μᾶς ἐμάγευσε, καὶ προσηλω- θήκαμε σ' αὐτό. «Καλὸς ὀρίσατε, παιδιὰ μου», φωνάζει

ὁ γέρο-μυλωνᾶς, «κοπιᾶστε νὰ ἴδῃτε καὶ μέσα τὸν μῦλο μου». Δὲν ἐπεριμένεμα δευ- τέρην πρόσκλησιν καὶ, τρεχάτες, ἀνεβή- κομε τῆς σκάλεσ του.

Ἐκπληκτεσ εἶδαμε τὸν μυλωνᾶ νὰ στρέ- φη ὄλην τὴν στέγην, διὰ νὰ ἐβρῆ τὸν καιρὸν, (καθὼσ μᾶς εἶπε). Καὶ τότε ἄρχισε νὰ γυρίξῃ γρήγορα- γρήγορα, καὶ ἡ μεγάλη ἀλευρόπετρα του νὰ λὲθ τὸ ρυθμικὸ τραγοῦδι τῆς γυρί- ζοντασ. Προσηλωμένεσ σὸ κασονάκι ποὺ γέμισε λίγο-λίγο ἄλειοι, ἐκνικτώσαμε. «Και- ρὸς νὰ πῆμε», ἐκοιμήθηκαμε περιλίπτεσ. Ἐδχαριστήσαμε τὸν καλὸ μυλωνᾶ, καὶ ἀρ- χίσουμε νὰ κατεβάνουμε, τὴν στιγμὴν ποὺ ὁ τσοπανᾶκος ἐγύριξε με τὰ πρόβατὰ του σὸ τὸ μαντρί.

Τὸ βροδυνὸ ἀγέρωκα ἐδρόσιξε τὸ πρό- σωπό μας, ἐνῶ ὁ ἥλιος ἐροῖσατε τὴν τε- λευταίαν του ματιά εἰς τὰ χρυσαῖζοντα νερά τοῦ Ἀργολικοῦ...

Καὶ τώρα, τὸν ἀγαπῶ ἀκόμη πὺ πολλὸ τὸν μῦλο.

Ἡ Φιλομαθῆς

ΑΜΕΡΙΜΝΟΣ

Ἐπάνω εἰς τὸ λιθόστρωτο, ποῦ εἶχε καθάρσιμ μὴ βοροχούλα, ἀκοιμωμένεσ εἰς τὰ κάγκελα ποῦ λάμπανε βρογιμένα ὄκρη, με τὴν κρισινάδα τοῦ περιβολιοῦ γιὰ πλάισιν, ἕνας χωριστὸς ἐφερεν εἰς τὸ στόμα τὴν φλογέρα του. Ἀρχισ νὰ τραί- ξη με ὄλην του τὴν ψυχὴν, με ὄλην του τὴν ἀγάπην, ποῦ ἐφαίνετο ζωγραφισμένη εἰς τὸ πρόσωπό του σκαυτός ἐπάνω εἰς ἀγκυλά του, προσεπᾶνε νὰ μὴ τὸν ἐμποδίσῃ τὸ σχοινὶ τῆς καμήλασ του.

Ἐπαῖξε σείων ἐλαφρὰ τὴν κεφαλήν, παρατείνων τὸν χρονον ἐκεῖ ποὺ ἠθελε. Ὁ ἦχος τοῦ παραδόχοσ, ἀνήκουστος, ἠσυχαστικὸς, ἠμεροσ, διηγεῖτο τὴν ζωὴν τῆς ἐρήμου, τὴν ζωὴν τῆν περασμένην.

Ἐλ' Ἀχράμ, πεπιέτα ἀνομέσα ἡ φωνὴ τοῦ ἐφημεριδοπάλου, «Φῶσ». Διαβά- τη σκολισμένον, ἀνήσυχον, περνοῦν συν- διαλεγόμενοι χωρηλά ὄλοι ἀρπάζουν ἀπὸ ἕνα φύλλον, διαβάξουν βηματίζοντασ, χό- νονται εἰς τὰ τηλεγραφεῖα ἢ τὰς λέ- σχασ... Ὁ Μουσικὸς παῖζει, ἡ καμήλα του κινεῖ τὴν σιαγόνα μὴ ἀπ' ἐδῶ καὶ μὴ ἀπ' ἐκεῖ ἀλάνθαστα, ὅσον ἀλάνθαστα παί- ζει καὶ ὁ Κύριὸς τῆς. Τώρα βλέποντα ὡσ εὐχαριστημένον φίλοι, ἐνθυμήθησαν τὴν δουλειὰ καὶ φεύγον, ἀφίνοντεσ τοὺσ πολιτωμένεσ νὰ διαβάξουν τὴν κοιμη- θίαν, ποῦ παίζον οἱ σοφοὶ Χριστιανοί.

Ἄνδισμένη Βαμβακιά

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Τοτός ἐπιστρέφει ἀπὸ μίαν ἐκδρομὴν καὶ οἱ φίλοι του τὸν ἐρωτοῦν. — Λοιπὸν, Τοτό, πὸσ τὰ πέρασας; — Τι νὰ περάσω; ἀποκρίνεταὶ ὁ Το- τόσ: δὲν πέρασα τίποτα. Μὲ τὰμᾶξὶ πῆγα καὶ ὄλο καθόμου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐλευθερωθείσεσ Ἡπείρου

Η ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ ΚΑΗΡΩΣΙΣ

Τὴν πρωίαν τῆς 1ης Φεβρουαρίου ἐπέ- θησαν εἰς τὴν κληρωτίδα ὄλοι οἱ ἀριθ- μοὶ τοῦ Πητρώον τὸν μέχερ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐγγραφέντων σὺνδρομητῶν διὰ τὸ 1915, — ἀπὸ τοῦ 1 μέχερ τοῦ 1913, — ἐξήχθη δὲ ὁ ἀριθμὸς

1070

ὁ ὁποῖοσ κερδίζει μίαν Μετοχὴν τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, ἀξίεσ δραχμῶν 100. Ἐνθὺσ ἀμέσως ἐπικηλοῦθησεν ἡ Ἀ' τακτικὴ Κλήρωσις τῶν Δώρων τῆς «Διαπλάσεωσ» διὰ τὸ 1915, τῆς ὁποίας τὰποτελέσματα δημοσιεύονται εἰς τὴν ἐπιτρομένη σελίδα.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Ἀθῆναι, 38 ὁδοσ Εὐριπίδου τὴν 3 Φεβρουαρίου 1915.

ΚΑΙΡΟΣ νὰ ζωρηθεῖ ὄλιγον καὶ ἡ ἀλ- λογογραφία... Θᾶ μοῦ γράφετε συχνό- τερα καὶ με περισσότερο γούστο, τώρα ποῦ ἐτελείωσα νὰ ἐορταί, αἱ διασκεδά- σεσ, καὶ ἔχετε ἡσυχίαν; Αἱμὴ τὰ μα- θήματα, θὰ πῆτε;... Καὶ ὄμωσ ἔχω πα- ρατηρήσῃ ὅτι αἱ διασκεδάσεσ ἀποσπολοῦν περισσότερο ἀπὸ τὰ μαθήματα...

Ὁ κ. Γρ. Σενόπουλοσ (Φαίδων) με παρεκλίεσε.—καὶ ἀπὸ τὴν προηγουμένη μάλιστα ἐβδομάδα, ἀλλὰ δὲν εἶχα τόπον, — νὰ διαβίσω τὰς θερμοτάτασ τὸν εὐ- χαριστίας πρὸσ ὄλους τοὺσ φίλουσ μου, ὄσοι τὸν συνεχάρησαν διὰ τὴν ὄνομαστι- κὴν ἐορτὴν του με τηλεγραφεύματα, κάρ- τεσ καὶ ἐπισκεπητῆρα. Ἐλαβεν ἕνα πλῆ- θοσ κ' ἐχάρη πάρα πολλὸ διὰ τὴν ἀγάπην ποῦ τοῦ δείχονον οἱ νεαροὶ ἀγανώσταί του.

Σοῦ ἔστειλα τὸ λυσοχάρτον, Ρ ο δ ο δ ἄ φ η ν, καὶ διεβίβασα τῆς κάρτεσ σου. Ἀλήθεια, οἱ μυθιστοριογράφοι ἀγαποῦν νὰ χαρακτηροῦν τὰς γεροντοφῶτασ με τὰ χειρότερα ἐλαττώματα, ροινοῖτεσ, δυσ- τρέπουσ, ἐγωιστριασ, ἀστόργουσ κτλ. Σὺν τῆσ θείσε τοῦ Ραουλί. Εἰς τὴν πραγματι- κότητα ὄμωσ δὲν εἶνε ὄλεσ τέτοιεσ. Κάθε κανὸν ἔχει τὰς ἐξαιρέσεσ του.

Ἡ Βαλκανικὴ Συμμαχία μοῦ γράφει: «Αὐτὴ εἶνε ἡ γλώσσα τοῦ Δημο- σθένουσ καὶ τοῦ Θεουκιδίδου, ποῦ μετε- χειρισθῇ ὁ Φάων εἰς τὸ ποίημά του Κάλιαμοσ καὶ Ἀρῶσ;... Μ' ἀφοῦ θέλει νὰ ἐπανελάβωμε εἰς τὴν γλώσσαν τοῦ Θεουκιδίδου, ἄσ δάση πρῶτοσ τὸ πα- ράδειγμα. Φαντάσου, ἀλήθεια, νὰ ἐγίνε- το καμμία τέτοια ἐπιστορῆ καὶ νὰ ἐβα- πτιζόμου Ὁ ἄ λ ἄ ν εἰ ο σ Συμμα- χία, — τί φοβῆθῃ!»

Τὸ ποίημά σου, Φά ο ν, ἐδημοσιεύθη, διότι ἐκλήρωθη. Δὲν καθῆρησα ἀκόμη τὰ σταλέντα τῶ 1914. Ἄδικα ὄμωσ με- τροφηροῖτεσ, διότι ἦτο ἀρκετὰ καλόν. Ναι, τὸ παρελθὸν φύλλον, ἔνεκα τῆσ ἀλλαγῆς τοῦ τυπογραφεῖου, εἶχεν, ὡσ πρῶτον, με- ρεῖασ ἀνωμαλίασ. Τὰ κατόπιν ὄμωσ, ὡσ βλέπετε, εἶνε ὀμαλώτατα. Μόνον τὰ ψευ- δάνωμα τῶν Ἀσπασμῶν, ἐπειδὴ ἡ λινου- τική μηχανὴ δὲν ἔχει ἄλλο εἶδουσ στοι- χεῖα, γίνονται ἀκόμη με τὸ ἴδια, ἀραιά. Ἄλλὰ τί σημαίνει! Ἰσα-Ἰσα, ἐπειδὴ τὸ περισσότερο μέρος τοῦ φύλλου γίνεται με λινουτυλίαν, ἔχομεν τώρα τὴν ταχύτητα, ποῦ εἶνε τὸ σπουδαϊότερον. Οὐτε ἐορταὶ θὰ μᾶς ἐμποδίζον εἰς τὸ ἐξῆσ, οὔτε τί- ποτε. Πάντοτε τὸ φύλλον θὰ τίθετα εἰς τὸ πρῶτοῦ τὴν Πέμπτην. Καὶ θὰ τὸ

ἔχετε ἀπαρεγκλίτωσ τὸ Σάββατον. Δὲν εἶνε μέγα κέρδοσ αὐτό;

Ἄεστε τί ἔχω νὰ σᾶσ δώσω! λέγει εἰς τὰ ἐγγονάκια τῆς ἡγιαγιά. Ἐκεῖνα τρέχον κοντὰ τῆσ, νομίζουσι ὅτι θὰ τοὺσ δάση κανένα γλυκὸ. Ἄλλὰ ἡ γιαγιά βγά- ζει καὶ τοὺσ δίδει τὴν «Διαπλάσιν». Νο- μίζετε τώρα ὅτι τὰ ἐγγονάκια ἀπεγορητεύ- θησαν; Κάθε ἄλλο! Ἐδχαριστήθησαν πε- ρισσότερο παρὰ ἂν τοὺσ εἶδιε γλυκὸ. Καὶ αὐτὸ ἔγινεν εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Ἐλ- ληνοσ Προσκόπου, ὁ ὁποῖοσ μοῦ τὸ γράφει.

Σοῦ ἔστειλα τὸν τόμον, Ἀλθιανο- κτόνε Ἡπειρώτα. Διὰ τὸ ἄλλο, ἀδίκωσ παραπονεῖσαι. Ὅτι δὲν εἶνε κα- λόν, ἀποροῦπιτεταὶ ὅτι εἶνε καλὸν ἐγχορ- νεταὶ ἀλλὰ διὰ νὰ δημοσιευθῇ, πρέπει νὰ κληρωθῇ. Διότι τὰ ἐγκρινόμενα εἶνε πολλὰ καὶ ἡ Σελὶσ δὲν ἀρκεῖ. Λέγετε διὰ τὴν Βαλκανικὴν Συμμαχίαν καὶ τὸν Τέλλον Ἄγγρα. Ἄλλὰ νὰ ἤξευρεσ πόσα, πόσα ἐνεκρίθησαν καὶ αὐ- τῶν χωρεῖ νὰ δημοσιευθῶν! Δὲν τοὺσ ἐρωτᾶτε;

Ἄσο μικροὶ θηλιοκοί Πιερετῶν, τὸ περ- ασημένοσ Σάββατον, εἰς τὴν ὁδοσ Σταδίου, ἐχάλασαν τὸν κόσμον. Ἀπάντησαν καὶ τὸν κ. Φαίδωνα, τὸν ἐγγέμουσιν κομφοῖ καὶ τοῦ παρηγγεῖλαι μίαν... Ἀθηνάικην ἐπι- στολήν. Ἄς μάθουν λοιποὶ ὄτι... τοὺσ ἐγγνωρίσωμεν!

Ὁρᾶιαισ ἐπιστολάσ μοῦ ἔστει- λαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆσ: Λευθερίασ τοῦσ Σκλάβουσ, Χάρ- ριοσ, Δ. Π. Βορρόπουλοσ, Μικρὰ Δούκισσα καὶ Γενναϊὸψυχροσ Στρατηλάτησ. Ἀυστυχῶσ ὁ χῶροσ ἐν ἐπιτρέπει σήμερον νὰπαντήσω.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρινονται: «Παραβόλη» τοῦ Μαγνε- μένου Ρόδου.—«Καταραμένη Ὀλιγάσσα» τῆς Δαφνοστεφῆσ Νίκησ. —«Ἡ Σελήγη» τοῦ Πόδοσ τῆσ Ρόδου. —«Ἐρωτήσεσ» καὶ «Πρωτά» τῆσ Νικητριασ Κωνολεῖκου (μὴ εἶνε πράγματι δικὰ σου τὰ φράσι αὐτὰ ποιή- ματα); —«Ἦ θέλουσ» τῆσ Χάριτοσ.—«Κα- κοὶ χαρακτηρῆτεσ» τοῦ Ἐκπορθητοῦ τοῦ Μπιζανίου. — «Ὀλιγάσσα-Ζωή» τῆσ Ὑστε- ροῦσ Ἀναλαμπῆσ.—«Τὸ Τριαντάφυλλο» τῆσ Βαλκανικῆσ Συμμαχίασ.—«Κέρκυρα» τοῦ Σερμὸ Μενεξεδάκι. —«Ἡ Ἐζωνία» τῆσ Ροδοδάρηνσ.—Μικρὰ διάφορα διαφῶρον.

Ἀπορρίπτονται: «Πρέπει καὶ συνέλω- μενεῖς ἑαυτοῦσ» (ἀκατάλληλον, πολὸ ὤμιον.) —«Ἡ ἔλφη» (ἀσημαντόν). —«Τὸ κυπρια- σίμου» (τὸ τέλος χαλᾷ ἄλλαξέ το). —«Εἰς μίαν φίλην μου» (σποτεῖνον ἵ εἶνε αὐτὸ τὸ ἀπαῦρο φάντασμα); —«Ὁ Κύριοι ἐβλενο- ταί» (ἀτεχνόν). —«Τὸ Χιόν καὶ τὸ Κρῦο» (ἀτεχνόν). —«Ἡ Λευθερία» καὶ «21 Φε- βρουαρίου» ἀραιαὶ ἰδέαι, ἀλλὰ στίχοι βεβια- σμένοι, με πολλὰ παραγερμάματα.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ἰσθδεν ψευδώνυμον ἐγκρινεται ἡ ἀνανοῦθα ἐν δὲν συνδεδεῖται ὑπο τοῦ δικαιώματοσ φρ. 1. Ἐὰ ἐγκρινόμενα ἡ ἀνανοῦθια ἰσθδεν μέρη τῆσ 30 Νοεμβρίου 1915. Ὅσα συνδεδεῖνται ἀπὸ Ἀ ἀνήκον εἰς ἀγῶρια, καὶ δσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια

Νέα Ψευδώνυμα: Δαφνοστεφῆσ Ὀ- λυμπικῆσ, ἀ. (Α. Β.) Διπλωμάτησ, ἀ. (Π. Π.) Μέλλων Ναυάρχοσ, ἀ. Κόρη τοῦ Ἰονίου, κ. (Ι. Κ.) Ἐβφῆσ Χίοσ, ἀ. (Η. Δ.) Δακρυόπιστοσ Ζωή, κ. (Με γνωρίζετε); Ἐνδοῦσ Κωνολεῖκου, κ. (Ε. Κ.) Ὁ- ραία Γαλάτεια, κ. (Μ. Κ.)

Ἀναγεώσεσ Ψευδώνυμον: Ἐλιπὶσ τῶν Ἀυστυχῶν, κ. Βουλγαρομάχοσ Ἐλλην, ἀ. Γιγαντομάχοσ Ἐλλην, ἀ. Πόδοσ τῆσ Ρό- δου, κ. Γλυκεία Ἐλιπὶσ, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλ- λάξουν: ἡ Δαφνοστεφῆσ Νίκη (0) με Κερ- κυραϊκὸν Διάβολον, ὄμιον Βανιώτην, Θαλασσοποῦλι τοῦ Στόλου. — ἡ Πριγκί- πισσα τῶν Δολλαρίων (0) με Ροδοδάφνην, Ἐσθῆν Πηταλούδαν, Πατροῦσ τῶν Ἡ- ρῶων, Βύρανα, Τρελλῆν Νεράϊδαν, Βασι- λειον τὸν Βουλγαροκτόνον. — ὁ Γενναῖο- ψυχροσ Στρατηλάτησ (0) με Ἐλλάδα τοῦ Κωνσταντινου, Δοξασμένην Γαλανόλευκον, Νίκην τοῦ Βότοπ.

Ἡ Διαπλάσις ἀσπάζετα τοὺσ φίλουσ τῆσ: Σενοκατομένην Κύκρον (τόμον καὶ τιμοκατάλογο ἔστειλα) Σερμὸν Μενεξε- δάκι (καλὸ ταξεῖδι ἢ περὶ ἧσ ἐρωτᾶσ, ἔχει καιρὸν νὰ μοῦ γράψῃ) Ναυταῖ τῆσ Λι- μνον (ἔστειλα ἡώρα θὰ τὰ λαμβάνῃς τὸ Σάββατον, τακτικά, διότι ἐκανονισθῇ ἡ τύ- πωσι); Εὐθέλληδα Μικρασιτικὰ (καλὸσ ἠλθεσ δεκτὴ με ἀνοικτάσ ἀγκάλασ!) Δαφνο- στεφῆ Νίκην (ἔστειλα τὰ παίγνια δημο- σεῖνόνται διὰ κληρώσεωσ, ἵ πταῖω, ἂν δὲν σὲ εὐνώσησ ὁ κλήροσ;) Σπινθηροῦ τῆσ Ἐ- λευθερίασ (ἔλαβα, εὐχαριστῶ γαρω ποῦ ἔ- γινεσ καλά ὕποθέτω, ὄτι ἐκολλώτεσθῃ ὅσ ἡμ- πορῶσεσ νὰ βραδουλῆσ; εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων) Στέφανον τῆσ Νίκησ (ὡ- ραῖότατον τὸ γράμμα σου ἄλλα τι νὰ σοῦ κάμω ποῦ ἐπρόλαβε καὶ μοῦ τὰ ἔγραφεν αὐτὰ ἡ ἀδελφὴ σου;) Ν. Χ. Κ... (διὰ τοὺσ Ἐδδ. Διαγωνισμοῦσ, εἰμπορεῖς νὰ στέλλῃσ;) Ἐισατὴν τοῦ Ἰδεώδουσ (ἀλλοῦ ἀπὸ τὴν Σελίδα, δὲν ἐπιτρέπεται ἔστειλα) Ἴνα Βολιωτάκι (ἐλήφθησαν) Ὁλγαν Μαρ. (χαί- ρω πολύ) Μανιατοπούλαν (εὐχαριστῶ δι- ὄσα γράφει; τὰ θηλυκά εἰς οὐλα ἄλλοι τὰ γράφον με περισπωμένη, ἄλλο με ὄξειαν ἐγὼ ἀνέκαθεν προτιμῶ τὴν ὄξειαν) Δημ. Παλ. (μπορεῖσ μόνον ὄταν πᾶρησ ψευδώνυ- μον) Ἐθανῆν Γαλ. (ἔστειλα) Δοξασμέ- νην Ἐλλάδα (τὰσ ἔλαβα, μικρούλη μου, μὴν ἀνησυχῆσ;) Στάνλεῦ (ἔστειλα) Δαφνοστεφῆ Ὀλυμπιονικήν (εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὸ νέον ἔσπαθῶμα) Διπλωμάτην (ἐλήφθησαν) Ἀθῆ- νην (εὐχαριστῶ δι' ὄσα γράφεισ; στέλλε ἐκ νέου τὴν λύσην με αὐτὴν τὴν διάρθρωσιν, καὶ σημειώσε ἀπὸ πίσω στέλλεται ἐκ δευτέρου, διὰ νὰ μὴ κάμω σύγχυσιν) Ἐνετικὸν Λέ- οντα (ναί) Τακτικὸν Ἀναγκοστην (ὁ Ὄ- δηγὸσ, δημοσιευθεῖ εἰς τὸ ἴον φύλλον, σὲ πληροφοροῖ περὶ ὄλων) Βουνὸ τῆσ Μανω- λιάσσοσ (ἔστειλα εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπά- θωμα) Καρνατίδα (ἐνεκρίθη τὸ ψευδώνυ- μόν σου εἰς τὸ βον φύλλον αἱ λύσεσ ἐφ' ὅ- σοι δὲν ἔχουν δημοσιευθῇ, γίνονται πάντοτε δεκταί) Τροπαϊοῦχον Ἐλλάδα (ἔστειλα, εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα) Λιμενα Κα- λιμῶν (ὁ σὺνδρομητῆσ καὶ τὰδέρφια του, ὄσα ἔχουν ψευδώνυμον, ἔχουν τὰ ἴδια δι- καιώματα ἐλήφθησαν) Γῆν τῶν Φαιάκων (ἔστειλα) Αἰολικὴν Κιθάραν (ἔλαβα, εὐ- χαριστῶ) Πόδοσ τῆσ Ρόδου, Νικητριαν Κωνολεῖκου κτλ. κτλ.

Ἐἰσ ὄσασ ἐπιστολάσ ἔλαβα μετὰ τὴν 3ην Φεβρουαρίου, ἀπικητῆτω εἰς τὸ προ- σῆξ:

Δα

ΠΡΩΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟ 1915

Κατά τὰ προκηρυσθέντα, τὴν 1 Φεβρουαρίου τὸ πρῶτ' ἐτίθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα οἱ ἀριθμοὶ 1 ἕως 1513, οἱ ἀντιστοιχοῦντες πρὸς τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἀποδείξεων πληρωμῆς, τὰς ὁποίας ἔλαβον οἱ πληρώσαντες μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης συνδρομὴν ἑτησίαν, ἐννεάμηνον, ἐξάμηνον ἢ τρίμηνον, ἐντός τῆς ὁποίας συμπεριλαμβάνεται ἡ 31 Ἰανουαρίου. Ἐκκληρώθησαν δὲ κατὰ σειρὰν οἱ ἑξῆς 50 ἀριθμοὶ :

- 359, ἐκέρδιεν ἐν ὄρωλογίον τῆς τσέτης.
106, 971, ἐκέρδιεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 40 κατ' ἐκλογὴν του.
509, 204, 1209, ἐκέρδιεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 25 κατ' ἐκλογὴν του.
782, 673, 1443, 54, ἐκέρδιεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 15 κατ' ἐκλογὴν του.
568, 3, 1123, 435, 909, ἐκέρδιεν ἕκαστος ἀνὰ μίαν ἑτησίαν συνδρομὴν Διαπλάσεως τοῦ προσεχοῦς ἔτους.
27, 1267, 1501, 269, 123, ἐκέρδιεν ἕκαστος ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ « Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης ».
626, 213, 1084, 10, 855, 964, 486, 1462, 1024, 1248, ἐκέρδιεν ἕκαστος ἀνὰ ἓνα τόμον Διαπλάσεως τῆς Β' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων φρ. 3, 50.
63, 734, 390, 1313, 314, 604, 1144, 950, 723, 843, 1481, 152, 870, 516, 1375, 91, 1165, 467, 235, 1042, ἐκέρδιεν ἕκαστος ἀνὰ ἓνα τόμον Διαπλάσεως τῆς Α' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων 1 φρ.

Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ τῶν δώρων πρὸς μὲν τοὺς κατόχους τοῦ πρώτου καὶ τῶν τεσσαράκοντα τελευταίων ἀριθμῶν θὰ γίνῃ μαζὶ μετὰ τὸ 11ον φύλλον τῆς προσεχοῦς ἐβδομάδος, χωρὶς νὰ διακαιοῦται τις νὰ ζητήσῃ ἀντικατάστασιν τοῦ ὑπὸ τῆς τῆς τῆς ἀπονεμηθέντος αὐτῶ δώρου δι' ἄλλου, οὔτε ἴσης οὔτε κατωτέρας ἀξίας. Πρὸς δὲ τοὺς κατόχους τῶν ἀριθμῶν, οἱ ὁποῖοι ἐκέρδιαν τόμους κατ' ἐκλογὴν τῶν ἀπυθύναντων σήμερον ἐπιστολῆν, παρακαλοῦντες αὐτοὺς νὰ μὴ ὄρισον ποίους τόμους ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν.

Η ΠΡΟΣΕΧΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΟΥ 1914 θὰ γίνῃ τὴν 15 Ἀπριλίου καὶ θὰ λάβουν μέρος εἰς αὐτὴν πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ συνδρομηταί, ὅσοι ἐπλήρωσαν ἤδη ἢ θὰ πληρώσουν μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς Κληρώσεως συνδρομὴν ἑτησίαν, ἢ ἐννεάμηνον, ἢ ἐξάμηνον, ἢ τρίμηνον, ἐντός τῆς ὁποίας νὰ συμπεριλαμβάνεται ἡ 15ῃ Ἀπριλίου 1915. Ἐἴνε δὲ τὰ δῶρα τῆς Δευτέρας Κληρώσεως ὅμοια μετὰ τῆς ἀνωτέρω Πρώτης.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 148ος Διαγωνισμὸς Λύσεων Δεκεμβρίου—Μαρτίου

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 3ης Ἀπριλίου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ.

118. Δεξιόγραφος

Ζῶον γνωστὸν ἀμφίβιον
Μέ μετοχὴν ἐνώμιον
Καὶ Ἀθηναίων στρατηγὸν
Ἀμείσως φανερώσω.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ναυτοπούλας.

119. Συλλαβογράμμος

Ἐἴνε σύμψηρον τὸ πρῶτον
Εἰς τὸ ἄλλο κατοικεῖς
Κι' ἀπ' τὰ δυὸ αὐτὸ ποῦ ρεῖ
Σὲ δροσίξει ὅταν τὰ πιῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νέρονος

120. Διπλοῦς Ἀναγραμματισμὸς

Τὸν φονέα τοῦ ἀδελφοῦ του
Ἐὰν ἀναγραμματισθῆς,
Μέγα κράτος τῆς Ἀσίας
Ἐμπροστά σου θαπλητήσης.
Κι' ἀντὶ τὸ κράτος τοῦτο, λῦτα,
Πάλιν ἀναγραμματισθῆς,
Θὰ σοῦ εὐχρηθῶ ὅ,τι λέγει
Αὐτὸ ποῦ θὰ σχηματισθῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ Σ. Α. Β....

121. Μοσοαῖκὸν

Κῦδος, γωνία, τρίγωνον,
Τετράγωνον καὶ πυραμῖς
Ἀπὸνα δίδουν γράμμασιν των
Καὶ γίνετ' ἄλλο σχῆμα εὐθύς.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀναστασίου Σ. Βαλτατζιόγλου

122. Ἀριθμητικὸν παίγνιον

7 1 2 5 3 + - - : X
Μεταξὺ τῶν ἀριθμῶν, τῶν ὁποίων ἢ τάξις

δὲν θὰ μεταβληθῇ, νὰ παρεντεθοῦν τὰ σημεῖα οὗτως, ὥστε τὸ ἐξαγόμενον τῶν σημειωθησομένων πράξεων νὰ εἶνε = 0.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τροισαίουχοῦ Ἑλλάδος

123. Ψαροκόκκαλον

\* \* \* \* \*
\* \* \* \* \*
\* \* \* \* \*
\* \* \* \* \*
\* \* \* \* \*

Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε νὰναγινώσκονται κατὰ σειρὰν: Ἀρχαία μάγισσα, γυνὴ τῆς Π. Διαθήκης, ἀρχαῖον ἔνδυμα, εἶδος θαλασσινοῦ, πόλις τῆς Βοιωτίας, ἀρχαῖον ὄπλον, ἀγριον ζῶον, ἀγριον πτηνόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αἰγίλης τοῦ Ἑλληνισμοῦ

124. Ἀπροσδόκητον

Ἀπὸ τὰ ἔξη πρῶτα γράμματα τῆς Ἐσπεράντο, ὡς λέγαι, Ποῖα λέξὴ ἀποτελεῖτε;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τέλλου Ἄγρα

125. Μεσοστιχίς

Τὰ μεσοῖα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν γνωστοτάτην ὁμηρικὴν Βασιλοπούλαν :

- 1, Δημοκρατία τῆς Ἀμερικής; 2, Μεγάλῃ ὀροσειρά; 3, Ἀρχαῖος θεός; 4, Νῆσος τῆς Εὐρώπης; 5, Λατίνος ποιητής; 6, Ἡρωὺς ἡμίθεος; 7, Μέγας ὄφις.

Ἐστάλη ὑπὸ ἀμ. Π. Βορροπούλου

126. Μικτὸν

φσλ - ο - φσλ - εἰσι - τ - σου.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θιακοῦ Θαλασσοῦλου

127. Γρίφος
6ελ 6ελ
α Η σὺ τί; ὦ!
6ελ 6ελ
6ελ 6ελ
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νικηφόρου Στόλου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 16.
480. Αἰσχύλος (ἔς, γελῶς.) - 481. Κῦ - πρὸς - κάρπος. - 482. Γάλος (ΓΑτα, σκύ- ΛΟΣ) λαγός. - 483. Τὸ λεξικόν.

484. Σ Σ Σ Σ
Ο Ο Ο Ο
Ρ Ο Κ Λ Α Ε
Η Ο Π Ι Α Α
Μ Δ Π Ν Ν
Ο Ο Σ Ο Θ
Ν Σ Ν Η

485 - 490. Διὰ τοῦ Π: κήπος, λίπος, ἔπος, κόπος, ὄρπα, κόπη. - 491. ΠΑΥ- ΣΑΝΙΑΣ (Πόλεμος, Ἀμελίς, Ὑψηλός, Στενός, Ἀπιστος, Νική, Ἴδιος, Ἄρκτης, Σοφός.) - 492. Τῶν πρώτων τὰ παθήματα, γεφύρι τῶν δευτέρων. - 493. Βία μηδὲν σραττεῖν (Βῆ, α, μί, -δ' ἐν πρα - τῆν).

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤῶΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου, ἐλήφθησαν ἀπὸ 28 Ἰανουαρίου μέχρι 3 Φεβρουαρίου

ΑΘΗΝΩΝ. Γεωργ. Κολιδάς, Π. Ν. Παναγιώτου, Μάναγκα Ρογκοπούλου, Λίκιατρεῖν Γ. Μαρσουλῆ, Φανή Α. Κοκκίνη, Ἐρ. Καρ. Χόν, Γ. Χ. Πουλάκος, Ἐμ. Ἀλεξάνδρος, Ἰωάννα Σ. Κοσμοστάτου, Μ. Σ. Κοσμοστάτου, Μαγευμένο Ρόδο, Ἰω. Ν. Ἰγγλέσης, Νικ. Ι. Βασιλόπουλος, Γ. Ε. Κουλουμπάκης, Π. Ι. Δάλης, Π. Μενεγάδος, Α. Α. Γεώργας, Αιμιλία Ὀσ. Κουτσόρη, Ἠλ. Σοφός, Λάμπρος Ἀσπῆ, Μ. Παπαχαλαροῦ.

ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ. Μεγάλη Ἑλλάς. ΑΓΙΝΗΣ. Μικρὸς Παναγιώτης. Α. Π. Παπαδόπουλος, Α. Π. Βορροπούλου, Ἀργ. Κ. Λυκαδόπουλου.

ΓΥΘΕΙΟΥ. Μανιατοπούλα, Καλὴ Βιολίστρια, Χ. Α. Πεδομάκης, Ὀλγα Μπεδοῦμα.

ΑΗΜΕΤΣΑΝΗΣ. Χρ. Ν. Λέσας. ΖΑΚΥΝΘΟΥ. Διον. Ι. Κλάδης.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ. Πάνος Ἄνδρ. Βουρδουμπάκης Χ. Γ. Διαπάκης.

ΙΘΑΚΗΣ. Γ. Δρακάτος, Τάσος Γ. Παῖτης, Ἀνδριάντα Α. Κασσανοῦ.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ. Χαῖρ Ι. Λεβί, Ἀγγελική Γαλμοπούλου.

ΚΑΛΑΜΩΝ. Τάκης Γαβρίλης. ΚΕΡΚΥΡΑΣ. Γῆ τῶν Φαίάκων, Μαρία Κ. Καμβύσα, Σοφὸς τοῦ ἑλλόντος.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ. Ἀριστέα Μεταξά. ΛΑΡΙΣΣΗΣ. Δαφνοσεφίης Βασιλέστ. ΛΑΥΡΕΙΟΥ. Ἀδριαντὰ Ν. Καζῆ.

ΜΕΣΣΟΛΟΓΓΙΟΥ. Π. Σ. Μηλιώτης, Α. Α. Παλιόφας.

ΠΑΤΡΩΝ. Πατριὸν Ναυτοπούλου, Γ. Γ. Μαγιέτος, Μαντῖνα Ρ. Παπαγιαννοπούλου. ΠΕΙΡΑΙΩΣ. Παρ. Σταματοπούλης, Π. Α. Ψύλλας, Εὐστῆ. Μανολοπούλου.

ΠΥΡΡΟΥ. Ἠλ. Σ. Δημητριάδης, Νικ. Γ. Δημιόπουλος, Ἰω. Κανελλοπούλου. ΣΥΡΟΥ. Νικ. Ι. Βάτης, Ἀφρικάνδος Ταυρομάχος, Στελ. Γ. Συριανός.

ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ. Ἐλευθεροθεῖτα Ἡπειρος, Κ. Α. Παπαλεξίου. ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ. Φιλελευθερον Πνεῦμα, Σ. Α. Σταματοῦλης, Β. Γ. Πουλόπουλος, Νικ. Ι. Βασιλόπουλος. ΧΑΛΚΙΔΟΣ. Ἄνδρ. Β. Κόκκος, Εὐάγ. Θ. Βαούτης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν ἐξόντων τὴν λύσιν τὰ δνόματα ἐτίθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκλήρωθησαν οἱ ἑξῆς τρεῖς ΧΑΡΙΑ. Α. ΠΕΡΑΚΙΝΗΣ ἐν Γουδίῳ, ΤΑΚΗΣ ΓΑΡΙΑΝΣ ἐν Καλάμας, καὶ ΚΩΝΣΤ. Α. ΠΑΠΑΔΕΙΟΥ ἐν Τρικκαλῶς, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ τῆς Φεβρουαρίου

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν ἐἰς τὴν χῶρον ἡμῶν ὄψηςοῖας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχικοῦ Κανσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

Table with columns for subscription rates (ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΑ) and publication details (ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ, ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879, ΔΙΕΤΗΡΗΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Ἐν Ἀθήναις, 14 Φεβρουαρίου 1915, Ἐτος 37ον - Ἀριθ. 11)

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΠΟ JULES CHANCEL

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5'. (Συνέχεια)

— Τὸν Ἀράπη κι' ἀν λευκάνης, ἀδικὰ τὸν κόπο χάνεις, συνεπέρανε τότε γελῶν ὁ Τορπέν.

Μεγάλῃ διασκέδασις διὰ τὸν Ραοὺλ ὑπῆρξε κατόπι καὶ ἡ ἀνθράκωσις.

Ἐγίνετο καὶ ἀπὸ τὰς δύο πλευρὰς τοῦ πλοίου, κατὰ μῆκος τῶν ὁποίων ἦσαν δεμέναι μεγάλαι φορτηγίδες (μα- αῦνες), γερμάται κάρβουνα. Καμμιά ἐ- κατοστὴ Σενεγαλοὶ ὀλόγγυμοι, ὑπὸ θερμοκρασίαν σαρανταπέντε βαθμῶν, εἰρ- γάζοντο εἰς τὰ κάρβουνα αὐτά, μαῦροι δὲ ἐπάνω εἰς μαῦρον, ὁμοιάζον μετ' ἑ- μῖα εἰς μυρμηγκοφωλιάν. Εὐκίνητοι, ἀκαύραστοι, ἐπερνοῦσαν ὁ εἰς εἰς τὸν ἄλλον τὰ καλάθια, τὰ ὁποῖα ἐγέμιζαν καὶ ἀδειάζαν μετ' ἀραιὰ κινήματα τῶν



Ἐβλ. ἑξῆς τὸν τρεῖς πελώριους Τοῦρκους νὰ ἐπιπίπτουν ἐναντίον τοῦ δυστυχικοῦ Ἰταλοῦ... (Σελ. 87, στ. β'.)

ἔξαισιον ἀγαλματωδῶν τῶν σωμάτων.

Ἡ ἐργασία αὐτὴ διήρκεσε πολὺ. Κ' ἐνῶ οἱ ἐπιβάται, ἐξητλημένοι ἀπὸ τὴν ζέστην, λερωμένοι ἀπὸ τὴν μαύρην σκό- νιν, ἀνεπαύοντο εἰς τὴν σκιάν τοῦ κα- ταστρώματος, οἱ ἀραπάδες ἐξηρολύ- θουν νὰδειάζουν τὰ καλάθια τῶν εἰς τὰ χείροντα στόμια τοῦ κύτους.

Κακὸς τόσος διὰ καλλιτέχνας

Ἐἴχε νυκτώσῃ, ὅταν ἡ «Πάρμα» ἀπέπλευσεν ἀπὸ τὸ Δακάρ. Ὁ Ραοὺλ ἀπεχωρί- στη μετ' ἑαυτὴν τὴν ἀφρικαν- κὴν ἐκείνην ἀκτὴν, ὅπου εἶ- χεν ἰδῆ τόσα νέα καὶ περί- εργα πράγματα.

Ἐνθὺς, ἐν τῇ ἀγνοίᾳ του, ὅτι ὅσον ἀπεμακρύνετο ἀπὸ τὴν Γαλλίαν, τόσο τὰ θεάματα ποῦ θαπαντοῦσε, θὰ ἦσαν περιεργότερα. Ἄλλ' ἔ- ννας χονδρὸς ἐπιβάτης, ποῦ συνομιλοῦσε μετ' ὸν Τορπέν. ἀνέλαβε νὰ τὸν ἐξαγάγῃ ἀ- πὸ τὴν πλάνην του.

Ὁ ἐπιβάτης αὐτὸς ὀμι- λουσε περὶ τῆς Ἀργεντινῆς, τὴν ὁποίαν ἐγνώριζε καλά, διότι εἶχεν ἤδη κάμη ἕξιν τα-



Ἐἰς τὸ μαγειρεῖον εἶχον γίνῃ μερικαὶ φιλονεικίαι... (Σελ 86, στ. γ')

— Τὸ Βουένος Ἄϊρες, ἔλεγεν εἰς τοὺς μετανάστες, ποῦ τὸν ἤκουσαν μετ' ἑαυτὴν, εἴνε μία μεγάλη πρωτεύου- σα, κατοικουμένη ἀπὸ διαφοροῦς φυλὰς καὶ μὴ ἔχουσα διὰ τοῦτο κομμῖαν ἰδι- αιτέρων φυσιογνομῶν. Ἡ μόνη διαφορὰ ποῦ ὑπάρχει μετὰξὺ τοῦ Παρισίου καὶ τῆς μεγαλοπόλεως τῶν ὀχθῶν τοῦ Ρίο ντὲ λά Πλάτα, εἴνε ὅτι ἐκεῖ-πέρα ὀλοὶ οἱ ἀνθρώποι δὲν συλλογίζονται ἄλ- λο παρὰ πῶς νὰ περδίσουν χρήματα. Γ' αὐτὸ ἡ πόλις εἴνε μελαγχολικὴ. Ὁ ὀγῶν εἴνε τραγῶς.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὁ ταξειδιώτης παρετήρησεν, ὅτι ὁ Ραοὺλ, ἀκούων ὀ- λονὲν τὰ λόγια του, ἐσχεδιάζεν εἰς τὸ καρνὲ του; ἀπὸ συνήθειαν, γελιο- γραφίας Ἀραπάδων. καὶ ὕψωσας τοὺς ὀμους, προσέθεσεν:

— Ὁ μικρὸς εἴνε ζωγράφος; (\*)

Ἄσχημο αὐτό!... Δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ ζήσῃ ὡς καλλιτέχνης εἰς τὸ Μπουέ- νος Ἄϊρες. Τὸ χρέμα ἀπαχαλεῖ ἐκεῖ τὸς ἀνθρώπους τόσο, ὥστε καεὶς δὲν ἐνδιαφέρεται διὰ φιλολογίαν, μουσικὴν, ζωγραφικὴν. Δὲν ἔχουν καιρὸν γιὰ τέ- τοια. Ἄν εἴνε κανένας μεγάλος ζω- γράφος, φημισμένος ἐντὶ τὴν Εὐρώπῃ, καὶ

(\*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου σελ. 78.